

แผนสำรองหลังเกษียณ

Maturing is realizing how many things don't require your comment.

Rachel Wolchin

ดร.วิฑูรย์ สิมะโชคดี

ทุกวันนี้การเตรียมพร้อมสำหรับอนาคตมีความสำคัญไม่น้อยเลย

ผมมีโอกาสสัมภาษณ์พนักงานบริษัทที่ผมไปบรรยายหลายแห่ง ซึ่งแต่ละคนส่วนมากมีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี ส่วนใหญ่ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “รู้ดีว่าต้องวางแผน และเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต แต่สภาพปัจจุบันยังไม่มีเวลาที่เอื้อให้เตรียมพร้อมเลย ไร้ค้อยหาเวลากว่ากันในอนาคต”

คือ เราได้แต่พูดว่า ไร้ค้อยหาเวลา แต่ในความเป็นจริงแล้วเวลาเดินหน้าตลอดเวลา และไม่เคยค้อยใคร

ผลของการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และพนักงานอายุระหว่าง 50-58 ปี (ก่อน และใกล้เกษียณ) ของสถาบันฝึกอบรมแห่งหนึ่งพบว่า พนักงานกว่า 80% กลัวการเกษียณ เพราะยังไม่ได้เตรียมแผนรับมือกับชีวิตหลังเกษียณเลย นั่นเป็นเพราะตลอดหลายสิบปีที่ทำงานพวกเขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงานไปเรื่อยๆ เวลาแต่ละปีๆ ได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พอมารู้ตัวอีกทีก็ใกล้เกษียณเต็มทีแล้ว

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว พวกเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากเดินเข้าไปข้างหน้าด้วยมือเปล่า ไร้ค้อยหาเครื่องมือหรืออาวุธเอาข้างหน้า แต่ในความเป็นจริงแล้ว กว่าจะหาเครื่องมือหรืออาวุธได้ก็ต้องเสียโอกาส และล้มลุกคลุกคลานอยู่นานทีเดียว

ที่น่าตกใจก็คือยิ่งอายุมาก ก็ยิ่งมีเวลาน้อย และรู้สึกเสียดายวันเวลาที่ผ่านไปโดยไร้ค่า

ทุกวันนี้ข้อผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงที่เราเป็นกันมากก็คือ “ความเชื่อมั่นแบบผิดๆ” ผู้บริหาร และพนักงานบริษัทจำนวนไม่น้อยมักมีความเชื่อมั่นว่า “ต่อให้ทุกอย่างแย่ลง ผมก็จะเป็นอะไร” หรือ “ถึงเวลาก็คงหาทางออกได้เอง” หรือ “ปล่อยให้อนาคตมันดูแลตัวเอง”

ถ้าเราถามตัวเองว่า เราเอาความเชื่อมั่นแบบนี้มาจากไหน ถ้าเราตอบกลับแบบไม่เข้าข้างตัวเองไม่ได้ในทันทีแล้วแสดงว่า ความเชื่อมั่นของเราก็เป็นเพียงความมั่นใจที่ไม่มีน้ำหนัก

ว่าไปแล้ว สังคมเรามีคนมากมายที่รักองค์กร และพร้อมที่จะทุ่มเทสุดตัวเพื่องานที่อยู่ตรงหน้า แต่โลกแห่งความเป็นจริงแล้ว นอกจากความขยันอย่างไม่ลดละแล้ว เรายังต้องมีทักษะ และความสามารถประจำตัว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน เพื่อเรียนรู้ และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ เพื่อจะใช้ในอนาคต

แต่พวกเราเกินครึ่ง ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ และหาอุปกรณ์หรืออาวุธไว้ให้ตัวเองเลย พวกเขาสามารถเพิ่มแผนการเพิ่มอาวุธให้ตัวเองได้ตั้งแต่ตอนนี้ ขึ้นแรกขอให้พวกเขาเขียนทักษะหรือความสามารถที่ถนัดหรืออยากทำ รวมทั้งทักษะอื่นที่คิดว่าน่าจะมีประโยชน์ในอนาคตลงในกระดาษ A4 แล้วคิดต่อไปว่า เราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้ได้ทักษะเหล่านี้มา เช่น ไปลงทะเบียนเรียนเพิ่ม อ่านหนังสือเพิ่มเติม ไปหาผู้รู้ ดูคลิปใน YouTube หรือรับงานมาฝึกทำที่บ้าน เป็นต้น

เรื่องที่เราต้องเตรียม และสำรองเอาไว้เพื่ออนาคต ได้แก่ เรื่องที่เรารักเราชอบ เรื่องที่เราถนัด เรื่องที่เราทำได้ เรื่องที่เราอยากทำ เรื่องที่น่าจะเป็นประโยชน์ในอนาคตสำหรับเรา เป็นต้น

ผมขอยืนยันว่า สำหรับพวกเราที่เป็น “พนักงานลูกจ้างแบบกินเงินเดือน” แล้วชีวิตหลังเกษียณ (60 ปี) จะแตกต่างจากชีวิตขณะที่ยังทำงานอยู่มากมาย โดยเฉพาะเรื่องงานที่จะหาทำต่อ และรายได้ที่ยังมีความจำเป็นต้องการเพิ่มเติม

วันนี้จึงต้องเตรียมพร้อมด้วยกรมี “แผนสำรองสำหรับอนาคต” ไว้เสมอ

Just One More Step ครับผม !